kuulmata alwa loma peäle. Eks se jubba ei seisa se eest heaks, et wina-jaht ei sa seäl mitte ennam woimust wõtta rahwa jures. Ja mis neid weel kindlamaks teeb nende moistlikko nou sees, liga jomist mahhoiätta, se on se, et ikka selgeminne wälja paistab, kuida nende wäljaspiddine põlli ommeti suggo kassolisemaks on läinud kui se wannaste olli olnud; olgo ka, et meie päiwil seäl suur pudo on, sest et nende jures nendasammoti kui meie maal kolm terwed aastad kibbe wilja-äppardaminne on iuhtund.

Ja tõeste, oh armsad luggejad, se tullus tootusse sanna ja nou, wina-jomisest tagganeda, se rikkub mitme kurjusse nou ärra, se kinnitab rahwa rahholist kokkoellamist, ja on keige tarwilisse seädusse ning waikse sannakuulmisse tuggi; se hoiab innimessi kirriko, Jummala sanna ja koddusе pühhitsusse pole. Kui ka meie marahwas jo korral selle tundmisse pole on sanud, et

wiin üks tigge waenlane on, mis põllud lahjaks ja kirikud tühjaks teeb, mis maiad langemisse peäle sadab, mis keik warrandust ärranelab, mis innimeste terwist ja ihho ning hinge joudo ärranülgib, mis innimeste head nimme teotusseks mudab, mis selle kummardamisse assemel, mis pühha Jummala ning Kristusse õigus on, winale nago wõõra-jummalale pagganatte kombel templid üllesehhitab: oh kallid hinged, kui sedda keik tubliste tõeks arwate, ja sedda mõda omma parremat nou ennestele wõttate, siis langego üllemist tubbadest õnnistaminne teie, teie laste ja teie kattuste peäle!

Eesti-ma rahwa Kalender 1847, lk. 30